

aeda; ühhe sõnnaga: temma teggi keik, mis teine kabbe käega innimenne vois teha.

Se innimenne olli enne, kui ta Prantsussema pea-liinos ennast rabba eest näitas, ommas küllas kulla koolmeister olnud.

Kül juur on Jummal immelik wäggi,
 Mis Temma jo algmiesest ma- ilma peäl teggi
 Kell' terwed liikmed, se tännago Tedda,
 Ta wähhendab terwete ja haigete hädda;
 Ei Temma juur heldus siin ial ei wässfi,
 Ei lühikeseks sa ka ial Ta kässfi.
 Kui innimenne pallub ja lodab Ta peäle,
 Sell' sadab Ta abbi ja kuleb ta heäle,
 Kui süddamest usjud ja hüad Ta pole,
 Siis aitab Ta sind ja kannab ka hõle:
 Se sõnna on kossfi, et Jummal on helde,
 Ta armastab sedda, mis õige ja selge;
 Kui warras ja pettis ka halledast pallub,
 Ei kule siis Jummal, kes häddas ka wallub,
 Kas hüa ja karjo ehl te muud kārra,
 Siis lütkab sind Jummal jo ennesest ärra!

Innimenne käib wee peäl.

Üks Italiama preester, nimmega Paul Makkia, leidis aastal 1760 ommast kihelkonnast üht meest, kes wee peäl vois käia, külliti langed:

ja istuda, kui kuiwa Ma peäl. Kui ta ennast kõrgelt kaldast süggawa wee sisse wiskas, siis ei läinud temma ial põhja, waid tulli kui puutül, rinnast sadik püsti wee peäle. Mitto lörda ollid taubrid, kes laewa süggawas wees, alt käiwad parrondamas ehl asjo merre põhjast ülles otsimas, tedda omma liggi olla wõtnud; agga ni pea, kui nemmad tedda lahti lastnud, olli mees, kui korgi-pu, wee peäle tulnud. Sagedaste on ta ennast pitkole wee peäle mahha pannud ja maggama uinunud.

Lodud asjade järrele katsujad ollid tedda mõötunud ja leidnud, et temma surus wee tül 30 naela rassem olnud, kui mees.

Kül sünnib immet ilma peäl,
 Mis meie polle näinud,
 Waid agga kuulnud mõnda teäl,
 Mis Lõja arm on teinud:
 Ei olle kegi Temma nõuks,
 Waid sünnib keik Ta sureks auuks,
 Ni Ma peäl, kui taewas!

Jessa kidad omma tarka poega.

Jessa: Armast Öppetaja! wadake üks lord minno poja peäle, kas se ei olle terraw poisike?